

הנשיקה הלילגית של הבלתי-לילגית...
היא לא יודעת ואיך אדם חייב להיות רגיל עכשיו

אפריל — מאי 1947

בעוד ממשיכים אצל ולחיי במי עשי הפיצוץ, מגיעות אניות ה- מעפילים לחופי הארץ. בזו אחר זו פורצות הספינות הקטנות את המצור. מעטים מן המעפילים עולים על החוף, השאר מועברים לקפריסין. המקרה הדראמטי של המעפילה הנרייטה גולדנברג שברדתה מן הספינה נישאה לחייל המשוחרר ברט סטרוי (משמאל) ושהאנגר לים מאיימים לגרשה, יוצר סביבה עולמית.

מי זה אמר שבדרישה אינה, תזוכת בעליה?

עורך-דין בן-חרוז ישיב במשרדו ברחוב אחיהעם והי בין חומר למשפט.

עורך-דין בן-חרוז
"מצטער..."

אחרי ששקל את העניין בכיבוד ראש הכרוז: "מצטער מאוד, אינני יכול לענות על שאלותיכם."

"באתי לפני עשרה ימים על מנת לבלות שלושה חדשים בארץ. עכשיו אני רק מחכה להיפטר מן הלירות הישראליים שלי ולנסוע לפאריס", אמר לנו באנגלית בנימין פיטרסקו, פסנתרן אמריקאי בן 40 מסאן-פראנציסקו שישב במשרד חברת-הנסיעות "פלטרס" ועילעל בחוברת תיירות צרפתית.

"אתם נוהגים כאן בתיירים כאילו היו כולם ספסרי השוק השחור. השגתם הרבה בארץ, אך יש לכם עוד הרבה ללמוד ולהשיג מהדוד סאם."

"יש לזקוף לזכותכם שהצלחתם לחסל את העוני הנורא השורר בכל ארצות הים התיכון. הייתי באיטליה וביוון. אתם הצלחתם לעשות בשנתיים מה שארצות אלה משתדלות לעשות זה אלפים בשנים, ועלי להסיר את כובעי לפניכם. ביחוד לאור העובדה שאתם מוקפים אויבים."

"לפני שלוש שנים ראיתי בירחון 'נייטל גיאוגרפיק מאגאזין' תמונה

בקיוסק-העתונים שלה ברחוב בן יהודה עמדה מרים רבסקובה, יהודיה קטנה ושמןמנות בת 48 בעלת שערות שיבה ופנים מקומטות. "בני הבכור שוחרר רק עכשיו מן הצבא. בני השני יצטרך להתגייס עוד מעט. זה קובע את כל הרגשות שלי. אני יודעת את המחיר הגבוה ששילמנו בעד העצמאות, והעצמאות היא הנכס היקר ביותר שלנו. אולם לדבר אחד אנחנו זקוקים בכל מחיר — לשלום. שלום בארץ ושלום בעולם". דעתה של אם.

לפני שנה וחצי בא ארצה מצרפת מיכאל בלור, חבר הקיבוץ הדתי חפץ-חיים אשר ליד גדרה, צעיר בן 23, גבהיקומה, לבוש חליפה כחולה ועניבת משי.

חברי-קיבוץ מיכאל בלור
"מודרניזציה של התורה..."

"הצלחתנו הגדולה ביותר — כניסתנו לאו"ם. כשלונו הגדול ביותר — אי-הצלחתנו לכרות ברית-שלום עם הערבים. המאורע הגדול ביותר היה נציגוננו את המצרים, בעוד שבעיתנו הנוערת ביותר היא להתאים את מצוות התורה לחיינו הלאומיים היומיומיים המודרניים."

"אני זוכר את גאותנו כשדגל ישראל הונף לראשונה במרסיל. כמה תמהי הצרפתים. הם לא האמינו שיכולה להיות מדינה של יהודים."

למדינה היא כלכלית וצבאית, וכשלונו הגדול ביותר היה

מוכר-נפט איתמר צביגראך
"חבל שנתתי את שמי..."

כלכלי. העצמאות היא טובה מאוד, לפחות אני יודע שזכר יותי האלמנטריות אינן תלויות אף באדם אחד."

מוכרת עתונים מרים רבסקובה
דעתה של אם

— אלא אם כן אסע לחוף-לארץ ואחזור כעולה חדש בכדי לקבל סיוע מהממשלה.

"הישגנו הגדול ביותר הוא משטר הצנע והחיסכון. לא נכשלנו בשום דבר. מדינתנו היא הצלחה כבירה. אני רק

ספר יונה נייבויץ'

"אני רוצה להיות עולה חדש..."

מקוה שלא יהיה יותר גרוע. מה? עם כל המפלגות האלה, אדם יכול להשתגע. אנשים אלה לא מבינים שהיחשוב הוא קיום המדינה, לא תריסר המפלגות שלהם."

איך מוצאת העצמאות חן בעיניו? "איוו שאלה טפשיות. מספיק לגשת למשרד ממשלתי ולראות שאין שם כל-ניו, ושהפקיד מדבר שפה אנושית שאפשר להבין אותה. מה אתה רוצה עוד?"

איתמר צביגראך, כבן 27, טייז לו בעגלת-הנפט שלו ברחוב גורדון, וצלצל בפעמונו הקטן, אשר לפי חוקי-עזר עירי נה הוא האמצעי היחיד המותר לו להכרוז בו על סחורתו. "המאורע החשוב ביותר בחיי המדינה היה התימת ההסכמים לשביתת נשק". "אני דעתו על העצמאות? "אני לא רוצה להגיד. אני מצטער שבבבל אמרתי לכם את שמי. הבעיה החמורה ביותר